

2  
♣



2

# МАГІЧНИ МІСТЕРІИ

От световноизвестния актьор, фокусник и режисьор

НИЛ ПАТРИК ХАРИС



СН  
СОФТПРЕС

♣  
2



# СЪДЪРЖАНИЕ

- ЕДНО** – първото число, за втори път.  
Защото това е втората книга... ..... 1
- ДВЕ** – второто второ... ..... 14
- ТРИ** – първото след второто... ..... 18
- ЧЕТИРИ** – не третото... ..... 29
- ПЕТ** – толкова пръста имам на дясната си ръка.  
Не че има значение в случая... ..... 46
- ШЕСТ** – ако умножите 2-рата глава по 3-тата,  
ще получите тази... ..... 53
- СЕДЕМ** – това е след онова... ..... 62
- ОСЕМ** – това е преди следващото... ..... 70
- ДЕВЕТ** – някой четете ли изобщо какво пиша?... ..... 87
- ДЕСЕТ** – броят на всичките пръсти на ръцете ми!  
Което също няма особено значение... ..... 98
- ЕДИНАЙСЕТ** – или 2, изписано с римски цифри,  
но става объркващо... ..... 111
- ДВАНАЙСЕТ** – толкова са фигурните карти  
в тестето... ..... 119
- ТРИНАЙСЕТ** – броят карти от една боя... ..... 132
- ЧЕТИРИНАЙСЕТ** – намира се  
на страница 134... ..... 134
- ПЕТНАЙСЕТ** – вече сме по средата  
между 10 и 20... ..... 141
- ШЕСТНАЙСЕТ** – все още ли четете  
какво пиша?... ..... 156



★  
★  
СЕДЕМНАЙСЕТ – в „седемнайсет“ има  
доста „е“-та... ..... 164

ОСЕМНАЙСЕТ – случва се човек да сбърка и да каже  
„осемдесет“ вместо него... ..... 175

ДЕВЕТНАЙСЕТ – представяте ли си да имаше  
осемдесет глави?... ..... 182

ДВАЙСЕТ – тоест с около петдесет повече  
от нужното... ..... 189

ДВАЙСЕТ И ЕДНО – в САЩ на толкова те признават  
за възрастен... ..... 197

ДВАЙСЕТ И ДВЕ – чифт от двойки изразява тази  
бройка... ..... 206

ДВАЙСЕТ И ТРИ – майчице, миналия път имаше ли  
толкова много глави?... ..... 221

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ – това ми се струва  
прекалено... ..... 233

ДВАЙСЕТ И ПЕТ – ооооооффффффф... ..... 243

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ – хм, чакайте малко,  
това е интересно. Двайсет и шест е броят на червените  
карти в тестето. Интересно, нали?... ..... 250

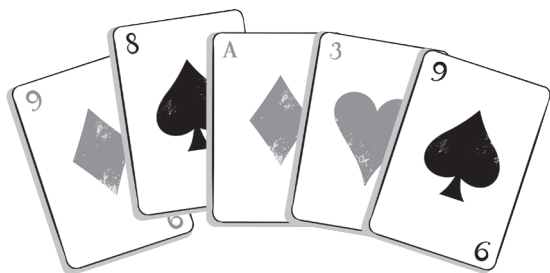
ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ – или двайсет и седем,  
ако броите жокера... ..... 261

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ – всъщност жокерът  
червен ли е? ..... 279

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ – проверих:  
само понякога... ..... 287

ТРИЙСЕТ! – последната глава! Готово. Брех...  
Вече може да продължите натагък... ..... 293





Лейла Върнън невинаги бе живяла в Минерал Уелс. Всъщност дори името ѝ невинаги е било Лейла Върнън. Докато пребиваваше в Дома за деца на майка Маргарет, фамилното ѝ име беше „Доу“.

Не беше получила името Доу от близките си – казваше се така, защото никой не познаваше близките ѝ<sup>1</sup>. Когато майка Маргарет открила Лейла, в плетения кош имало картичка, на която били изписани само първото ѝ име и рожденият ѝ ден. Лейла обаче не допускаше това да ѝ пречи. Напротив, стараше се далеч повече от останалите

<sup>1</sup> Във Великобритания и САЩ лица, чиято самоличност не може да бъде установена, получават имената Джон Доу или Джейн Доу съответно. – б. пр.

момичета от Дома на майка Маргарет да гледа оптимистично на нещата – дори когато те се отнасяха с нея като със стар, скъсан чорап.

Така направи и следобеда, когато няколко от момичетата я повлякоха по коридора към кабинета на госпожата. Лейла *Доу* взе да се смее звучно и необуздано, докато те я щипеха по ръцете.

– Ха-ха-ха! Не ме гъделичкайте!

Разбира се, онова, което ѝ правеха гаменките, хич не беше гъдел, но тя реши, че някой възрастен може да чуе виковете ѝ и да се намеси. Не ѝ бяха нужни медиумски умения, за да се досети какво са намислили момичетата, тъй като поне веднъж седмично я затваряха в най-тъмния килер в цялото сиропиталище. И всичко това просто защото най-високата от групичката в определен момент бе решила, че неизменната усмивка и жизнерадостното отношение на Лейла я дразнят.

Високото момиче искаше Лейла да е толкова нещастна, колкото беше самото то. Затова заедно с приятелките му измисляха какво ли не, за да мъчат Лейла при всеки удобен случай. Тя пък непрестанно полагаше усилия да не им показва колко болка ѝ причиняват, особено през онзи следобед, тъй като група *истински* фокусници от град Минерал Уелс щеше да изнесе представление пред децата. Лейла от седмици очакваше събитието с нетърпение.

– Стига, момичета! – рече тя и се насили да се усмихне. – Какво ще кажете да слезем в залата за игри? Останалите сигурно вече ни чакат. Може да има и бисквити!

В отговор получи единствено преиграно повторение на последното си изречение.

– „Може да има и бисквити“ – рече високото момиче с насмешка.

Останалите се закискаха злобно. Продължиха да влачат Лейла към кабинета на майка Маргарет, но тя заби пети в балатума. Онези обаче бяха много и бяха по-силни. Подметките ѝ оставиха черни следи по сивия под. Високото момиче отвори вратата на кабинета със замах, а останалите задърпаха Лейла през стаята до познатия ѝ килер. Блъснаха я вътре и затръшнаха вратата. Всичко около нея потъна в тъмнина. Чу се как ключалката изщрака от външната страна.

– Добре, стига с шегите, пуснете ме! – примоли се тя и заблъска по вратата. – Не искате ли да видите фокусниците?

– Много ясно, че искаме! – викна едно от момичетата през дебелото дърво. – Точно натам *сме* се запътили.

– И ти ела... ако можеш! – каза друго момиче.

Смехът им екна като крясъците на враните, които често грачеха из двора на сиропиталището. Стъпките им се отдалечиха бързо и всичко утихна.



Лейла знаеше какъв ще е резултатът, ако завърти дръжката, но все пак опита – вярна на неизменната си надежда. Беше заключено. А тя беше сама. Пак.

Завъртя глава наляво-надясно, но мракът беше толкова плътен, че очите ѝ не различаха нищо. Сърцето ѝ думкаше силно – както обикновено, когато бандата момичета я тикнеше тук. В ноздрите ѝ нахлу киселата миризма на влажна ламперия.

На възрастните им отнемаше час, че и повече, докато я открият свита и уплашена в ъгъла на килера. А щом я

откриеха, я мъмреха, сякаш се беше заключила в килера на директорката собственооръчно.

За да се успокои, Лейла взе да си представя, че е красиво момиче, което участва в магическото представление долу: затворена нарочно в кутията на сцената, тя щеше да шашне публиката, изчезвайки безследно с трясък в кълбо ослепителна светлина. *Вжжжжт!*

Безсилието скова тялото ѝ. Представлението на фокусниците беше единственото, което очакваше с нетърпение в последно време. Мечтаеше си да види как от смокингите на магьосниците излитат бели гълъби, букети цветя се материализират от нищото, тестета карти танцуват във въздуха...

Реши, че няма да допусне момичетата да ѝ отнемат това удоволствие. За пръв път щеше да им се опълчи, *наистина* да им се опълчи. Преди да го направи обаче, трябваше да намери начин да се измъкне.

Заопипва наоколо в мрака и долепи пръст до ключалката. Дали нямаше някакъв начин да я отключи отвътре? Никога не беше човъркала ключалка, но героите в книгите, които четеше, понякога го правеха. Първо, бяха ѝ нужни инструменти. Тя извади фибата от косата си и я мушна в дупчицата. Взе да я мести напред-назад. Инструментът докосваше щифтчетата в ключалката, Лейла



чуваше щракането им. Без втора фиба обаче нямаше как да ги задържи и да завърти заключващия механизъм.

А втора фиба тя нямаше. Обаче се намираше не другаде, а в килера към кабинета на майка Маргарет. Прокара пръсти по пода и сърцето ѝ ускори ударите си: беше напипала самотен кламер. Късметът беше на нейна страна!

Тя разгъна кламера. Пъкна върха му в ключалката и го размърда, като натисна щифта, за да провери доколко ще поддаде. Чуваше се изщракване, но щифтовете все се изплъзваха.

От долния етаж долетяха приглушени овации. Представлението беше започнало.

– Не, не, не! – прошепна си Лейла.

Въображението ѝ извика образа на групата фокусници на сцената: вадеха зайци от цилиндри, превръщаха стъклени топчета в перли, караха столове да левитират и замятаха черните си копринени наметала през рамо. Беше се надявала да събере няколко магически спомена, които да ѝ помогнат да изкара следващите месеци с усмивка на лице.

Колкото по-трескава ставаше, толкова по-непохватно местеше фибата и кламера в ключалката. Минутите течеха и накрая я обзе усещането, че никога няма да се измъкне. Притесни се, че представлението ще приключи, преди да излезе от килера. Тъкмо се канеше да захвърли